

עת"א 58903/10/20 - בילאל שתיוי (אסיר נגד הממונה על עבודות שירות - מפקדת גוש צפון

בית המשפט המחוזי בנצרת

עת"א 58903-10-20 שתיוי(אסיר) נ' הממונה על עבודות שירות - מפקדת גוש צפון

לפני	כב' השופטת רננה גלפז-מוקדי
עותר	בילאל שתיוי (אסיר)
נגד	
משיבים	הממונה על עבודות שירות - מפקדת גוש צפון

פסק דין

1. לפני עתירת אסיר (להלן: "**המבקש**") כנגד החלטת המשיב מיום 1.9.20 המורה על הפסקה מנהלית של ריצוי עונשו של המבקש בעבודות שירות וריצוי יתרת המאסר בדרך של מאסר מאחורי סורג וברח (להלן: "**ההחלטה**").

2. המבקש טוען כי ההחלטה על ההפסקה המנהלית אינה מידתית ולא ניתנה לו זכותו לשימוע הוגן. לדבריו, בעתירתו, החל לרצות את מאסרו בדרך של עבודות שירות ביום 16.2.20 עד אשר הוצא לחופשה מאושרת בשל התפרצות נגיף הקורונה וזאת בהתאם להנחיות שקיבל (להלן: "**חופשת הקורונה**").

בעתירתו, טען המבקש כי דברי הדואר לא התקבלו במענו ולכן כלל לא היה מודע לניסיונות המשיב ליצור עימו קשר. הוא טען כי לא קיבל הודעה אודות שימוע בעניינו ונודע לו על ההפקעה, רק לאחר שנעצר על ידי משטרת ישראל ביום 27.10.20.

בתצהיר אשר הוגש על ידי המבקש, טען כי התייצב לביצוע העבודות ביום 16.2.20 ומסר לממונה אישור מחלה. בהמשך, בחודש מרץ עודכן בדבר חופשה בשל התפשטות נגיף הקורונה. הוא חזר וטען כי לא ידע כי מתקיים בעניינו שימוע וכי לא היה מקום להפקעה מנהלית.

בדיון, הוסיף המבקש וטען כי דברי הדואר אינם מתקבלים אצלו בצורה מסודרת שכן הוא מתגורר במתחם עם בני משפחה אחרים. לפיכך, לטענתו, לא היה מודע לדברי הדואר שנשלחו אליו מהמשיב ולא דאג לאסוף אותם. עוד הוסיף המבקש וטען, כי לא בוצע לו שימוע בהתאם למתחייב בחוק שכן הוא לא זומן כדין ומן הטעם הזה וגם לפני משורת הדין, מן הראוי ללכת לקראתו ולהימנע משליחתו אל מאחורי סורג וברח, בייחוד נוכח העובדה כי זהו מאסרו הראשון. המבקש אישר כי אישור המחלה שמסר היה לימים ספורים בלבד והודה כי למעשה לא

התייצב לעבודה כלל, במשך כחודש עד אשר קיבל את ההודעה הטלפונית על חופשת הקורונה וטען כי לא ידע למי למסור אישורי מחלה נוספים.

יצוין כי לא הוצגו אישורי מחלה כלשהם במסגרת העתירה או התצהיר וגם לא הוצגו בדיון. בניגוד לטענותיו הכתובות, כאשר עומת המבקש בדיון עם טענת המשיב כי התקיימה עימו שיחה טלפונית ביום 17.8.20 בה הודע לו על השימוע הקבוע ליום 19.8.20, אישר כי אכן שוחחו עימו, אולם בניגוד לטענות המשיב, טען כי לא נאמר לו אודות מועד שימוע, אלא רק נאמר לו כי יודיעו לו על שימוע.

3. המשיב טען כי המבקש נידון למאסר למשך שמונה חודשים בפועל שהומר לריצוי בדרך של עבודות שירות. המשיב ציין כי בניגוד לטענת המשיב כי התייצב לריצוי העבודות עד לחופשת הקורונה, למעשה, כל שעשה המבקש הוא להתייצב בתאריך 16.2.20 לראיון קליטה כאשר במעמד זה המציא אישור מחלה עד ליום 20.2.20. בחלוף ימי המחלה, לא התייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות והלכה למעשה המבקש לא ריצה אפילו יום אחד מתוך העונש אשר נגזר עליו. אכן, ביום 17.3.20 עודכן המבקש בדבר יציאה לחופשה נוכח מצב התחלואה כתוצאה מנגיף הקורונה, בדומה ליתר עובדי השירות, אולם כאמור, במהלך החודש שקדם לכך, כלל לא התייצב המבקש לעבודתו. החל מיום 19.4.20 עם החזרה לשגרת עבודות, נעשו ניסיונות להורות למבקש לשוב לעבודה אולם ללא הצלחה. גם ניסיון לזמנו באמצעות דואר רשום, לא צלח וגם שיחה טלפונית לאחיו לא הובילה את המבקש לבצע את העבודות. בעקבות התנהלות המבקש, הוא זומן לשימוע ביום 19.8.20 כאשר בשיחה טלפונית שהתקיימה עימו ביום 17.8.20 אישר המבקש כי הוא מודע לשימוע אשר נקבע ליום 19.8.20 והודיע כי יתייצב.

חרף האמור לעיל, לא התייצב המבקש לשימוע והשימוע נערך בהעדרו. בתום השימוע הומלץ על הפסקה מנהלית של עבודות השירות וביום 1.9.20 התקבלה החלטת ראש אגף האסיר בדבר הפסקה מנהלית כאשר יתרת ימי מאסרו נותרה על 243 ימים לריצוי מאחורי סורג ובריח. ההחלטה נשלחה באמצעות דואר רשום אך משעה שהמבקש לא לקח את דבר הדואר, הוא הוחזר לשולח. משלא התייצב המבקש לריצוי מאסרו במועד שנקבע לכך, נמסרה הודעה למשטרה אשר עצרה את המבקש ביום 27.10.20.

המשיב טען כי פעל על פי הוראות הדין והפסיקה ובייחוד לפי תקנה 13(ו) לתקנות העונשין (נשיאת מאסר בעבודות שירות), תשע"ב-2011 וכי לא נפל כל דופי בהחלטה או בשיקול הדעת שהפעילו הגורמים הרלוונטיים אצל המשיב. ריצוי עונש בדרך של עבודות שירות הוא פריבילגיה שהמבקש לא השכיל לנצל כאשר בנסיבות כאן, המבקש לא ריצה ולו יום אחד. לפיכך, עתר המשיב לדחיית העתירה.

4. בעקבות מעצרו של המבקש ביום 27.10.20, פנה המבקש בעתירה זו, באופן בהול, ביום 28.10.20, כאשר הוא מבקש לעכב את ביצוע החלטת המשיב ולשחררו מיידית ממתקן הכליאה עד לדיון בעתירה לביטול החלטת המשיב. בקשתו לעיכוב ביצוע נקבעה לדיון להיום ובפתח הדיון, הוסכם כי העתירה תידון היום לגופה.

5. אחר ששמעתי ובחנתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי החלטת המשיב סבירה ולא נפל דופי בהליך שהתקיים עובר לקבלתה.

עיון בהשתלשלות העניינים העולה מן התיעוד שהוצג על ידי המשיב, מלמד כי המבקש התייצב לקליטתו בעבודות ביום 16.2.20 והציג אישור מחלה ל- 4 ימים בלבד. למרות זאת, לא התייצב לביצוע העבודות כלל. טענתו כי המשיך לחוש ברע וכי לא יכול היה מבחינה רפואית לבצע את העבודות בגלל כאבים לא נתמכה בדבר. המבקש לא טען כי דיווח לגורם כלשהו וגם לא הציג כל ראיה לתמיכה בטענותיו למגבלות רפואיות כלשהן.

ההודעה הטלפונית על חופשת הקורונה, בחלוף כחודש מן היום שבו אמור היה להתחיל בביצוע העבודות, דווקא התקבלה אצל המבקש. בניגוד לכך, כל הניסיונות להשיגו לאחר תום חופשת הקורונה, על מנת שיחל בביצוע העבודות, עלו בתוהו. המבקש לא נטל את הדואר הרשום אשר נשלח לכתובתו, הכתובת אשר מסר לממונה בעת קליטתו, והוא גם לא הגיב לניסיונות הטלפונים להשיגו. גם שיחה עם אחיו לא גרמה לו להתעשת ולפנות בבקשה לבצע את העבודות וגם כאשר שוחחו עימו ביום 17.8.20 על השימוע אשר את הזימון אשר נשלח אליו כדין, לא נטל המבקש מסניף הדואר, אישר המבקש כי יתייצב לשימוע, אולם בחר לבסוף שלא להגיע.

ערה אני לכך שמשכו של עונש המאסר אשר הוטל על המבקש לבצע בעבודות שירות, הוא ארוך באופן יחסי וערה אני למשמעות ריצויו מאחורי סורג ובריח, ודאי בתקופה מורכבת זו. עם זאת, כפי שהוצג בקצרה מעלה, ועולה בהרחבה מטיעוני המשיב ומן הראיות שצירף, לעותר ניתנו הזדמנויות חוזרות ונשנות לבצע את עבודות השירות כפי שהתחייב, כאשר במקרה כאן, כאמור, המבקש נטל לעצמו את החופש כלל לא לבצע את העונש, ולו באופן חלקי.

טענותיו של המבקש כי לא זומן כדין לשימוע נסתרות בראיות הברורות שהוצגו על ידי המשיב, המצביעות על כך שלמבקש נשלחו זימונים כדין, גם אם בחר שלא לקחתן מסניף הדואר וכאמור, מעבר לצורך, הודע לו טלפונית על מועד השימוע.

בנסיבות אלו, לא מצאתי טעם המצדיק התערבות בהחלטת המשיב על ההפסקה המנהלית ודין העתירה, על כן, להידחות.

המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשפ"א, 03 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.